

Доньці Джіні

Листопад облетів, а грудень все не бризне  
Блискітками сніжинок в небесах.  
Вполудне пахне хмарами білизна,  
Що у дворі на линві промерза.

І грядка, скопана жовтневою порою,  
Взялась грудневою морозною корою  
І не лоскоче нюха перегнійно-трав'янисто,  
А пахне мертво — крейдяно-вапнисто.

І гілка — осока перемерзлого рука,  
Також вапнисто-біла й крейдяно-крихка.  
Вона потріскує злегка на вітрі,  
Немов із холодом заповзялась на витрим.

Та кожнодень, немов за розкладом, вполудне  
Тут дійство твориться наявне, необлудне —  
Сюди із затишних і теплих гнізд  
Дроздиха сіра прилітає й дрізд,

І як на гойдалці вмостившись на гіляці,  
Вони голівки починають нахиляти  
І, як годиться птахам, в одне око  
На мерзлу грядку дивляться звисока.

І, глянь — дівчатко у червонім кошушку,  
У білій шапочці із заячого пуху,  
Подвір'ям з хати пробіга щодуху  
Із зернами в прозорім з пластики мішку.

І рук щедріша всіх — дитинина рука  
Поживу птицям висипа з мішка  
На мертву, як бруківка, грядку...  
А далі все іде своїм порядком:

Дрозди і горобці спішать насіння їсти,  
Дівча радіє і підстрибує на місці.  
Це тільки грудень... Ох, не скоро ще, не скоро  
В зелений виряд убиратись осокуру.